

Kust sa tuled, Kuu?

Huvitav, millal Kuu esimest korda meie Maad saatis? Võibolla ta vaatas Maad juba kaua enne seda, kui esimesed inimesed Maale ilmusid.

Juba kakskümmend kuus aastat on möödunud sellest ajast, kui Ameerika Ühendriikide astronautid Apollo 11 pardalt esmakordselt Kuule astusid. See toimus teatavasti 19. juulil 1969. aastal. Aga inimkond pole vahepeal sugugi targemaks saanud selles osas, mis Kuul toimub. Vastupidi, teadlased on segaduses, kui nad uurivad infot, mida Kuule jäetud seadmed on kokku kogunud. Kui me vaatame öösiti Kuud, siis valdab meid tuttav, kuid kummaline tunne. Me ei suuda teha muud, kui lihtsalt küsida: „Kallis Kuu, kas sa saaksid rääkida meile pisut iseendast? Näiteks sellest, kust sa pärit oled?“

Tänapäeval selgitatakse Kuu päritolu kolme teooria abil. Esimese kohaselt moodustasid Kuu universumis leiduvad gaasipilved ja tolm. Sarnaselt Maa tekkimisele juhtus see 4,6 miljardit aastat tagasi. Teise teooria järgi on Kuu Maa küljest lahti rebitud tükike ja see pärineb algselt kuskilt Vaikse ookeani alt. Kolmas teooria väidab, et Kuu oli iseseisev planeet, mille Maa tõmbas oma gravitatsioonijõuga ligi, kui Kuu liiga lähedalt möödus ja sellest ajast peale tiirleb see ümber meie planeedi.

Enamik teadlastest uskus alguses esimest teooriat, kuigi ka teisel oli pooldajaid. Astronautide poolt kaasatoodud pinnaseproovide analüüsid näitavad siiski, et Kuu koosneb teistsugustest ainetest kui Maa. Maas on enam rauda ja vähem räni, Kuu puhul on asi vastupidine. Lisaks sellele on Maal väga vähe titaanimaardlaid, aga Kuul on seda ainet külluses. Need avastused näitavad, et Kuu ei ole eraldunud Maast.

Needsamad näited seavad suure kahtluse alla ka esimese hüpoteesi. Kui Kuu ja Maa oleksid loodud ühel ja samal viisil ja enam-vähem samal ajal, siis miks on nende koostis nii erinev? Teadlased on hüljanud ka esimese teooria, seega jääb järele ainult kolmas. Kui aga Kuu oleks sisenenud päikesesüsteemi väljastpoolt, siis oleks ta lennanud Päikese suunas. Maa poleks teda kinni hoidnud, sest Päikese gravitatsioonijõud on tunduvalt tugevam kui Maa oma.

Niisiis ei vasta ükski kolmest „vana kooli“ teadlaste poolt välja pakutud hüpoteesist kõikidele küsimustele ega kannata terasemat läbivaatust. Kuu päritolu jääb jätkuvalt saladuseks. Inimestel on palju mänguruumi pakkuda välja uusi teooriaid Kuu päritolu kohta. Kuigi esmapilgul tunduvad mõned neist teooriatest naeruväärsed, ei maksa neid siiski

kergekäeliselt kõrvale heita ja ebateaduslikkuse silti külge panna. Enne tuleks neid hoolikalt uurida.

Päikese, Maa ja Kuu mõned kummalised „kokkusattumised“

Vaatame ja mõtiskleme näiteks mõnede uskumatult kummaliste astronoomiliste fenomenide üle, mis toimuvad Päikese, Maa ja Kuu vahel.

Keskmine kaugus Maa ja Kuu vahel on 380 000 km ning Päikese ja Maa vahel umbes 150 000 000 km. Viimane on ligi 395 korda kaugemal kui esimene. Päikese läbimõõt on umbes 1 380 000 km ja Kuu oma 3400 km. Mõlema suhe on jälle 395. Niisiis on mõlemad suhted 395. Kas see saab olla kokkusattumine? Mida see tähendab?

Mõelge sellele. Päike on 395 korda suurem kui Kuu ja 395 korda Maast kaugemal. Aga need mõlemad paistavad Maa pealt vaadates ühesuurustena, sest distants on erinev. Kas see on loomulik või kunstlikult tekitatud nähtus? Kus veel universumis leidub kolme taevakeha selliseid kokkusattumisi?

Kaks planeeti valgustavad Maad kordamööda, üks päeva ajal ja teine öösel. Teist seesugust näidet päikesesüsteemis ei ole. Tunnustatud teadlane Isaac Asimov ütles kord, et olemasolevate andmete kohaselt ei tohiks Kuu selle koha peal olla, kus ta praegu on. Veel ütles ta, et „Kuu on piisavalt suur, et põhjustada päikesevarjutust, kuid piisavalt väike tekitamaks krooni. Meie astronoomia lihtsalt ei suuda selgitada seda kokkusattumust teiste kokkusattumuste hulgas.“

Kas see on tõesti juhuslik? Mõnede teadlaste arvates mitte päris. Teadlane William R. Sheldon ütles, et „Maa ümber tiirlemiseks peaks kosmoselaev liikuma kiirusel 10 800 miili tunnis ja vähemalt 100 miili kaugusel Maast. Sama suhte järgi peaks Kuu oma orbiidi hoidmiseks ja Maa gravitatsioonijõu tasakaalustamiseks liikuma piisava kiirusega, olema teataval kaugusel Maast ja omama teatud kaalu.“ Küsimus on selles, et kui looduseaduste järgi on see võimatu, siis miks see nii on?

Kuu on liiga suur, et olla satelliit

Päikesesüsteemis on palju planeete, mille ümber tiirlevad satelliidid. Kuid Kuu on satelliidiks ebaloomulikult suur. See on liiga suur võrreldes emaplaneediga. Vaatame järgmisi andmeid. Maa läbimõõt on 12 756 kilomeetrit, Kuu oma 3467 kilomeetrit, mis on Maa läbimõõdust 27 protsenti. Marsi läbimõõt on 6787 kilomeetrit. Marsil on kaks satelliiti.

Neist suurema läbimõõd on 23 kilomeetrit, mis teeb 0,34 protsenti Marsi läbimõõdust. Jupiteri diameeter on 142 800 kilomeetrit. Sellel on 13 satelliiti. Suurima läbimõõd on 5000 kilomeetrit, mis teeb 3,5 protsenti Jupiteri omast. Saturni läbimõõd on 120 000 kilomeetrit. Sellel on 23 satelliiti. Suurima läbimõõd on 4500 kilomeetrit, mis on umbes 3,75% Saturni diameetrist. Ühegi satelliidi läbimõõd ei moodusta enam kui 5 protsenti emaplaneedi läbimõõdust. Kuid Kuu läbimõõd on 27 protsenti Maa omast. Kas pole siis Kuu ebaloomulikult suur teistega võrreldes? Andmed kinnitavad, et Kuu on ebatavaline.

Meteoriidikraatrid on kõik liiga madalad

Teadlased ütlevad meile, et Kuu pinnal olevad kraatrid on tekkinud komeetide või meteoriitidega kokkupõrgete tulemusena. Teatavasti on meteoriidikraatrid ka Maal. Teaduslike arvutuste põhjal peaks mitme miilise läbimõõduga meteoriit kokkupõrkel Maa või Kuuga kiirusel 30 000 miili sekundis tekitama kraatri, mille sügavus on neli-viis korda suurem kui läbimõõd. See on võrdne umbes miljoni tonni dünaamiidi plahvatusega. Maal asuvad meteoriidikraatrid kinnitavad selle väite korrektsust. Kuid Kuul paiknevad kraatrid on kummaliselt madalad. Näiteks Kuu sügavaim – Gagarini kraater – on kõigest nelja miili sügavune, aga selle läbimõõd on 186 miili. Seesuguse läbimõõduga kraater peaks olema vähemalt 700 miili sügavune, mitte neli miili, mis moodustab kõigest 12 protsenti läbimõõdust. See on järjekordne teaduslik võimatus.

Miks see nii on? Astronoomid ei ole suutnud välja pakkuda vettpidavat selgitust ja näib, et nad ei tahagi seda teha. Nad teavad, et korralik seletus pööraks tunnustatud teooriad pea peale. Ainuke selgitus on see, et nelja miili sügavusel Kuu pinnases paiknevad väga kõvad kivimid. Meteoriidid ei ole suutnud seda kõva kihistust läbida. Aga mis need väga tugevad kivimid siis on?

Metallid, mille olemasolu ei ole võimalik

Kuu kraatrites leidub palju laavat ja see pole sugugi üllatav. Kuid kummaline on see, et see laava sisaldab haruldasi metalle, näiteks titaani, kroomi, ütriumi jms. Neid leidub Maal väga vähe. Need metallid on väga kõvad, väga kõrge sulamistemperatuuriga ja raskesti korrosioonile alluvad. Teadlaste hinnangul sulavad need metallid 2000-3000 kraadisel temperatuuril. Kuid Kuu on olnud miljardeid aastaid surnud ja külma taevakeha, kus pole olnud mingisugust vulkaanilist aktiivsust. Kuidas on siis Kuul saanud tekkida nii erinevaid metalle, mille sulamiseks läheb vaja nii kõrget temperatuuri? Lisaks sellele kinnitavad need 380 kilo Kuu

pinnaseproove, mille tõid kaasa astronautid, et seal on ka puhast rauda ja puhast titaani. Seesugused puhta metalli varud ei saa looduslikult tekkida. Mida need seletamatud faktid meile ütlevad? Nad tõestavad kahtlemata seda, et need metallielemendid ei ole tekkinud looduslikult, vaid välja sulatatud. Aga kes ja millal seda tegi, selles on küsimus?

See pool, mis pole Maalt näha

Maa poolt näeb alati üht ja sama Kuu külge. Inimesed ei näinud kuu vastaspoolt enne, kui kosmoselaev sinna laskus ja seda pildistas. Astronoomid olid alati arvanud, et Kuu tagumine pool on samasugune kui esipool, täis meteoriidikraatreid ja laavameresid. Kuid fotod näitasid hoopis teistsugust pilti. Kuu tagumine külge on väga konarlik. Seal on palju väikeseid kraatreid ja mäeahelikke ning väga vähe laavameresid. Teadlased ei suuda neid erinevusi põhjendada. Kui see oleks loomulikult tekkinud planeet, siis teorias oleks meteoriiditabamuste tõenäosus sama suur Kuu mõlemal küljel. Miks see siis erineb? Miks paistab Maa poole alati Kuu üks ja sama külge? Teadlaste seletus on see, et kuu pöörleb ümber oma telje 16,56 kilomeetrit tunnis, mis on sama suur, kui tema tiirlemiskiirus ümber Maa. Seega on Maa poole pööratud pidevalt üks ja sama külge.

See fenomen on ainulaadne kõikide meie päikesesüsteemi planeetide ja nende satelliitide puhul. Kas see on üks paljudest kokkusattumustest juhuslike ahelas? Kas sellele on muud seletust kui lihtsalt kokkulangevus?

Kummalised nähtused viimase saja aasta jooksul

Viimase kolmesaja aasta jooksul on astronoomid täheldanud Kuul palju seletamatuid nähtusi. Cassini märkas 1671. aastal Kuu kohal pilvi. Aprillis 1786 täheldas kaasaegse astronoomia isa William Herscher Kuul vulkaanipursete märke, kuigi teadlased usuvad, et Kuul pole olnud vulkaanilist aktiivsust viimase 3 miljardi aasta jooksul. Aga mis see siis oli, mis nägi välja nagu vulkaanipursked?

Saksa astronoom John Schicoto joonistas Kuust sadu kaarte. 1843. aastal avastas ta Leany kraatri, mille algne läbimõõt oli mitu kilomeetrit, kuid mis muutus ajapikku väiksemaks. Täna on Leany kraater vaid väike täpik, mida ümbritseb valge sete. Teadlased ei tea, miks see nii on. Teadlased avastasid 24. aprillil 1882. aastal, et Aristokraadi piirkonnas liiguvad tundmatud objektid. 19. oktoobril 1945. aastal täheldati Kuu pinnal Darwini vallil kolme helendavat punkti.

Minnesota observatooriumi juhataja ja tema assistent nägid 6. juuli õhtul 1954. aastal Kuul Picallomy kraatris tumedat joont, mis kiiresti kadus. 8. septembril 1955. aastal lõi kaks korda välku piki Rossi kraatri serva. 9. veebruaril 1956. nägi dr. Toyota Meiji ülikoolist Jaapanist mitut tumedat objekti Kuu pinnal, mis näisid tema arvates moodustavat tähtedekombinatsiooni DYAX ja JWA.

Vene mehitamata kosmoselaev Kuujumalanna 9 maandus Vihmameres 4. veebruaril 1966. aastal ja pildistas kahes reas olnud püramiidilaadseid struktuure, mis olid kõik üksteisest samal kaugusel. Doktor Van Sunder märkis, et „need suudaksid märkimisväärselt päikesevalgust peegeldada, justnagu maandumisraja märgid“. Varju pikkuse järgi arvestades on need ehitised umbes 15-korruselise maja kõrgused. Doktor Van Sunder ütles ka, et läheduses ei olnud mägesid, kust kaljutükid oleksid võinud alla veereda ja moodustada geomeetrilisi kujundeid.

Lisaks pildistas Kuujumalanna 9 müstilist koobast Tormimere ääres. Kuu-uurimise ekspert dr. Wilkins usub, et need ümmarguse kujuga koopad viivad otse Kuu keskmesse. Wilkins ise avastas ükskord hiiglasliku koopa Cassiny A kraatris. 20. novembril 1966. aastal pildistas ameerika vaatlusjaam Orbit 2 mitmeid püramiidilaadseid ehitisi 46 kilomeetri kõrgusel Rahumerest. Teadlaste hinnangul on need püramiidid 15 kuni 25 meetrit kõrged ja samuti geomeetriliselt paigutatud. Need struktuurid on heledamad kui ümbritsevad kaljud ja Kuu pind ning ilmselgelt ei ole need looduslikud moodustised.

11. septembril 1967. aastal avastas Montelow astronoomide meeskond „purpurpunaste servadega musta pilve“ hõljumas Rahumere kohal. Seda kummalist nähtust jälgisid astronoomid ja kosmosesondid. Kõik eelpool kirjeldatu viitab sellele, et Kuul on palju mõistatusi, millele inimesed ei tea vastuseid.

UFO Kuu kohal

24. novembril 1968. aastal uuris Apollo 8 paiku, kus saaks edaspidi maanduda ning kohtas teel hiigelsuurt hõljuvat objekti, mis võttis enda alla mitu ruutmiili. Kui Apollo 8 naases peale ümber Kuu tiiru tegemist samale kohale, siis seda objekti seal enam polnud. Mis see oli? Keegi ei tea. Apollo 10-le tuli umbes 50 000 jala kõrgusel Kuu pinnast ligi tundmatu lendav objekt. See kohtumine on jäädvustatud filmilindile. 19. juulil 1969 viis Apollo 11 kolm astronauti Kuule, kellest said hiljem esimesed inimesed Kuul. Teel Kuule nägid astronautid ebatavalist

objekti enese ees. Umbes 6000 miili kauguselt vaadates tundus neile alguses, et see peab olema Apollo 4 reaktiivpropeller.

Kuid binokliga vaadates nägid nad, et moodustis on L-tähe kujuline. „See nägi välja nagu avatud ümbrik,“ ütles Armstrong. Kui nad hiljem sama asja sekstandiga vaatasid, siis näis see silindrikujuline. Teine astronaut – Aldrin – ütles: „Me nägime ka mitmeid teisi väiksemaid objekte, mis meist möödusid ja panid meie kosmoselaeva kõikuma ning siis me nägime seda heledamat objekti, mis meist mööda lendas.“ 21. juulil sisenes Aldrin viimaseks kontrolliks maandumiskapslisse ning nägi äkki kaht hõljuvat objekti. Üks neist oli suurem ja heledam, liikudes suurel kiirusel kosmoselaeva esiosaga paralleelselt. See kadus äkitselt. Mõni sekund hiljem ilmus see taas välja.

Sel hetkel suundus mõlemast objektist välja kaks valguskiirt, mis liitusid üheks. Siis need kaks objekti eemaldusid äkitselt teineteisest, tõusid kiiresti kõrgele ja kadusid.

Kui astronautid hakkasid parasjagu Kuule maanduma, siis kuulsid nad kontrollkeskusest kutsungit: „Kontrollkeskus kutsub Apollo 11, mis asjad need seal väljas on?“ Apollo 11 vastas: „Need jõmpsikad on üüratult suured... neid on nii palju...oh Issand, sa ei usu oma silmi. Kas tead, siin on veel kosmoselaevu...ümmarguste kraatrite ääres ja headel positsioonidel...ja nad kõik vaatavad meid Kuu pealt. Vene teadlane Arched ütles: „Vastavalt meie kinni püütud signaalidele raporteeriti kohe kohtumisest hõljuva objektiga, kui Apollo 11 maandus.“

20. novembril 1969 nägid astronautid Conrad ja Brian Apollo 12 pardalt maandudes hõljuvaid objekte. Hõljuvate objektidega kohtusid ka Kuule laskunud astronautid Apollo 15-st augustis 1971, Apollo 16-st aprillis 1972 ja Apollo 17-st detsembris 1972.

Kord ütles teadlane Gary järgmist: „Pea kõik astronautid on näidud tundmatuid lendavaid objekte.“ Järjekorras kuues Kuule laskunud astronaut Edward mainis: „Ainuke küsimus on, kust nad tulid?“ John Younger, üheksas astronaut Kuul, ütles: „Kui te seda ei usu, siis on see sama, kui te ei usu kindlalt olemasolevat asja.“ Endine NASA kommunikatsioonidirektor Molly Chertlin kinnitas: „Hõljuvate objektidega kohtumine on väga tavaline.“ Ta jätkas: „Kõiki kosmoselaevu on jälitanud mõned hõljuvad objektid, olgu siis kaugelt või lähedalt. Kui see iganes juhtub, võtavad astronautid meie missioonikeskusega ühendust.“

Aastaid hiljem paljastas Armstrong järgmist: „See on uskumatu... Meid kõiki hoiatati, et Kuul on kindlasti linnasid või kosmoselaevu...Ma saan

ainult kinnitada, et nende kosmoselaevad on palju võimsamad kui meie omad ja need on hiigelsuured...“ Kõiki neid tuhandeid müstilisi nähtusi Kuul – välgud, valged ja mustad pilved, ehitised, hõljuvad objektid ja nii edasi – on jälgitud astronoomide ja teadlaste poolt. Nüüd tuleb selgitada välja, mis need on.

Kuu on seest õõnes kosmoselaev

Vene teadlased Aleksander Štšerbakov ja Mihhail Vasin pakkusid 1970. aastal välja šokeeriva Kuu Kosmoselaeva hüpoteesi selgitamiseks Kuu päritolu. Nad usuvad, et Kuu ei ole tegelikult Maa looduslik kaaslane, vaid intelligentsete olendite loodud kosmoselaev, kes on seda planeeti kohandanud ja sellele uue kuju andnud. Kuu sees on hoiul rohkesti dokumente nende tsivilisatsiooni kohta. Kuu on sihilikult paigutatud Maa kohale. Kõik Kuud puudutavad avastused on tegelikult Kuu sees elavate intelligentsete olendite väljapaistev töö. Loomulikult suhtub ülejäänud teadlaskond sellesse teoriasse põlastavalt, sest nad ei ole siiani kinni püüdnud ühtki maavälist asukat. Siiski ei saa eitada, et Kuud on seniste kogutud andmete põhjal võimalik pidada seest tühjaks olevaks.

Kõige enam hämmastab teadlasi info, mis on saadud Kuule jäetud seadmetest, mis mõõdavad Kuu seismilist aktiivsust. Andmed viitavad sellele, et maavärinalained liiguvad epitsentrist laiali ainult mööda Kuu pinda, kuid mitte Kuu sisemusse. See näitab, et Kuu on seest õõnes ja koosneb vaid koorikust. Kui see oleks seest täis planeet, siis liiguksid lained ka planeedi keskmesse. Miks need siis vaid mööda pinda liiguvad?

Loome uusi teooriaid Kuu kohta

Niisiis, loome uue teooria Kuu kohta. See on seest õõnes ja selle koorikul on kaks pinnasekihti. Välimine kiht koosneb kivimitest ja mineraalimaakidest. Meteoriidid suudavad läbistada vaid seda kihti. Teadaolevad kraatrid ei ole sügavamad kui neli miili. Seega on pealmine kiht maksimaalselt viie miili paksune. Sisemine kiht on tugev. See on kunstlikult kokku sulatatud koorik, mille paksus on oletatavasti mitu miili, kuid täpsed andmed selle kohta puuduvad. Selle sulami koostises on sellised metallid nagu raud, titaan, kroom ja teised kõrge sulamistemperatuuriga, rõhkutaluvad ning korrosioonile vähealluvad elemendid. Sellist sulamit pole Maal olemas.

Kuu pinna värinad näitavad, et kuuvärinate lained liiguvad piki kuu pinda, kuid mitte selle keskmee suunas. See tähendab, et Kuul on vaid kaks kihti, mis moodustavad kooriku. Seega on kuu pigem kunstlikult

tekitatud kui looduslikult tekkinud taevakeha. Intelligentised olendid pidid tegema täpseid arvutusi selleks, et transportida Kuu nende tähesüsteemist päikesesüsteemi ja sellisesse asukohta, kust see valgustab Maad öösiti. Kokkuvõttes võib öelda, et ükski kolmest traditsioonilisest teooriast Kuu päritolu kohta pole korrektsed.

Kuu rajanud olendid lasevad Maale paista vaid üht Kuu külge, sest Maal on palju vaatlusseadmeid. Nad ise elavad Kuu sees, lähemal tagaküljele. Kuna Kuu pinnatemperatuur kõigub päevase +127 kraadi ja öise -183 kraadi vahel, siis elanikud elavad Kuu sees.

Kuu rajanud olendid on leiutanud lendavad taldrikud ja nad lendavad tihti ringi selleks, et uurida, hoida korras kuu pinnal olevad seadmeid ja vaadelda maalaste tegemisi. Neid on vahetevahel näinud Maalt pärit astronautid või siis inimesed, kes on Kuud teleskoobiga vaadanud. Siiani pole meile teada, mis tüüpi tulnukatega on tegu ja kaua nad on seal olnud. Võimalik, et üsna varsti saavad maalased teada kogu tõe Kuu kohta.

Me lõime selle teooria, et selgitada Kuu päritolu ja struktuuri, tuginedes Kuul toimivatele nähtustele. Nende põhjal ei saa anda tavateadusega kokkusobivaid seletusi. See teooria lahendab suurepäraselt kõik Kuuga seotud mõistatused. Kes vaidleks vastu, et meie lähenemine pole teaduslik?

Tegelik lugu Kuust

Oma raamatus „Loeng Šveitsis“ ütles härra Li Hongzhi Kuu päritolu kohta järgmist: „Vanasti oli olukord teistsugune kui meie teaduse ajastul. Erinevate ajastute inimesed olid arenenud oma ajastule iseloomulikul moel. Ühe seesuguse ajastu inimesed tunnistasid, et öine pimedus tekitab inimestes ebamugavustunnet. Seepeale ehtasid nad sinna üles Kuu, et see valgustaks öösel Maad.“

Härra Li Hongzhi selgitab seda edasi oma teoses „Zhuan Falun“ (köide II): „Eelajaloolisel ajal pidas mõni inimtsivilisatsioon kaua vastu, mõni jälle lühikest aega. Mõned inimkonnad eksisteerisid väga kaua. Iga tsükli inimkond areneb teaduses erinevas suunas. Kaasaja inimesed on end piiranud praegusaja teaduse arengu kindlaksmääratud põhimõtetega ja ei mõista, et teaduses on olemas hoopis teisi arenguteid. Tegelikult oli Hiina muistne teadus täielikult erinev sellest teadusest, mida on tutvustanud maailmale Euroopa. Muistses Hiinas tegid inimesed otseseid inimkeha, elu ja universumi uuringuid. Need eelkäijad julgesid puudutada ka hoomamatuid ja nähtamatuid asju ning olid suutelised tõestama nende

olemasolu. Kui inimene istub meditatsioonis, siis tunneb ta, kuidas tema tundlikkus kasvab, kuni viimaks pole tal mitte ainult väga terav tunnetus, vaid ta suudab ka puudutada ja näha seda, mis enne oli nähtamatu ning mis nüüd on tema jaoks täiesti hoomatav.

Need eelkäijad valisid teise tee elu saladuste ning universumi ja inimese vaheliste seoste uurimiseks. See tee on täiesti teistsugune võrreldes tänapäeva autentsel tõestusel põhineva teadusega.

Tegelikult on Kuu tehtud eelajalooliste inimeste poolt. See on seest õõnes. Eelajalooline inimkond oli hästi arenenud.“